

РЕШЕНИЕ

№ 353

гр. Перник, 22.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЕРНИК в публично заседание на седемнадесети април през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Ивайло Хр. Родопски

при участието на секретаря ЕМИЛ Н. КРЪСТЕВ
като разгледа докладваното от Ивайло Хр. Родопски Гражданско дело № 20231720105913 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 235, ал. 1, вр. чл. 422, ал.1 ГПК.

Образувано е по искова молба от „ТОПЛОФИКАЦИЯ-ПЕРНИК“ АД, ЕИК 113012360, със седалище и адрес на управление: гр. Перник, п.к. 2303, ж.к. „МОШИНО“ срещу Р. Н. З., ЕГН *****, *****.

Ищецът твърди, че между него и ответника, в качеството му на потребител – клиент за битови нужди, съществува облигационно правоотношение с предмет покупко – продажба /доставка/ на топлинна енергия, възникнало въз основа на закона и регулирано от публично известни общи условия, чиито клаузи съгласно чл. 150 ЗЕ обвързват насрещната страна без да е необходимо изричното им приемане. Поддържа, че процесният недвижим имот се намира в топлоснабдена сграда. Посочва, че съгласно Общите условия през процесния период е изпълнил задълженията си и е доставил до имота на ответницата топлинна енергия, отчетена и разпределена от фирмата за дялово разпределение, включваща сума за отопление на имота, сума за топлинна енергия, отдадена от общите части и сградна инсталация, и за дялово разпределение. Изяснява, че от своя страна купувачът не е изпълнил насрещното си задължение за заплащане на дължимата цена на топлинната енергия за исковия период и на падежа – в 30-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнася, нито към момента на депозиране на

заявлението. Счита, че с изтичане на края на месеца, следващ този на доставката и поради неизпълнението си, съгласно клаузата на чл. 41, ал. 1 от приложимите Общи условия ответницата, като потребител, дължи и обезщетение за забава в размер на законната лихва, възлизаща на търсената сума. С тези съображения отправя искане за уважаване на предявените искиви претенции. Намира за дължима и законната лихва за забава, считано от датата на подаване на заявлението до окончателното изплащане на вземането.

При изложените твърдения се иска в отношенията между страните да бъде признато за установено, че ответникът дължи на ищцовото дружество сумата от **247,05 лева**, представляваща главница за доставена, ползвана, но незаплатена топлинна енергия за апартамент, находящ се в ***** за периода от 01.05.2021 г. до 30.04.2022 година, ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от депозиране на заявлението на 30.08.2023 г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от **38,98 лева**, представляваща законна лихва върху главницата за периода от 08.07.2021 г. до 04.08.2023 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 4214/2023 г. на ПРС. Претендират се разноси.

Ответникът е депозирал писмен отговор в срок, с който изразява твърдение, че от 2001 г. се е отказала от услугите на „Топлофикация“, тъй като живее в чужбина и не ѝ е необходимо парно, но няма как да спре тръбите и ѝ се налага да заплаща непосилни за нея суми за услуги, които не потребява. Изразява отказ да заплаща нещо, което самата ответница не може да контролира, като счита действията на топлофикационното дружество представляват изнудване и поставяне на хората до стената.

Съдът, след като прецени събраните по делото релевантни за спора доказателства и обсъди доводите на страните, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Районен съд Перник е сезиран с обективно, кумулативно съединени положителни установителни искиве, разглеждани по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, с правно основание чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД.

Предмет на доказване по делото е парично вземане на ищеца, произтичащо от договор за доставка на топлинна енергия, сключени с ответника. Настоящото производство е предназначено да стабилизира ефекта на издадената заповед за изпълнение за вземането в хипотезите на чл. 415, ал. 1, т. 1 и 2 ГПК и същата да влезе в сила. Съгласно чл. 422, ал. 1 ГПК искът се

смята предявен от датата, на която е подадено заявлението за издаване на заповед за изпълнение. Ето защо, предмет на това исково производство може да бъде само вземането, предявено със заявление в заповедното производство. Процесното вземане следва да съвпада с вземането в заповедното производство по юридически факт, от който е възникнало, по страни, вид, падеж и размер. В противен случай искът ще бъде недопустим. В настоящия случай се установи, че вземанията, предмет на иска и вземането, за което е издадена заповед за изпълнение в рамките на заповедното производство изцяло съвпадат, поради което предявеният иск е процесуално допустим.

При релевираните в исковата молба твърдения възникването на спорното право се обуславя от осъществяването на следните материални предпоставки (юридически факти): 1) наличието на действително правоотношение по договор за продажба (доставка) на топлоенергия, регулирано от публично известни Общи условия; 2) продавачът да е доставил топлинна енергия в твърдяното количество на купувача, за която се дължи посочената в исковата молба сума. По акцесорния иск за обезщетение за забава е необходимо да бъде установено изпадането на ответника в забава и размера на търсеното във връзка с това обезщетение.

Според задължителните разяснения, дадени с ТР № 2/17.05.2018 г. по т. д. № 2/2017 г. на ОСГК на ВКС, правоотношението по продажба на топлинна енергия за битови нужди е регламентирано от законодателя в специалния Закон за енергетиката (ЗЕ) като договорно правоотношение, произтичащо от договор, сключен при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от КЕВР. Преценката относно наличието на качеството потребител/клиент на топлинна енергия за битови нужди по отношение на ответника следва да се прави съгласно разпоредбите на Закона за енергетиката и Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация – Перник“ ЕАД. Последните имат обвързваща сила за страните по взаимоотношенията, възникнали във връзка с производство и доставка на топлинна енергия при спазване разпоредбата на чл. 150 от ЗЕ.

Съгласно чл. 149 и чл. 150 ЗЕ, страна (купувач) по договора за продажба на топлинна енергия за битови нужди е клиентът/потребителят на топлинна енергия за битови нужди, какъвто е и „битовият клиент“, който според легалното определение в т. 2а от § 1 ДР ЗЕ (ДВ, бр. 54 от 17.07.2012 г.), е клиент, който купува енергия за собствени битови нужди. Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ, вр. § 190 от ДР на ЗЕ „клиенти/потребители на топлинна енергия“ са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда – етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение.

По делото са приети Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от „Топлофикация – Перник“ ЕАД от 29.04.2008 г., действали през процесния период. С доклада по делото съдът е обявил, че служебно

известен фактът, че са влезли в сила Общи условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди, на потребителите в гр. Перник, одобрени с Решение № ОУ-011/14.04.2008 г. на ДКЕВР, публикувани във вестник Съперник – бр. 82/3959/29.04.2008 г. и в-к „Новинар, бр. 101 от 30.04.2008 г., поради което посоченият правно релевантен факт – служебно известен на съда, е отделен като ненуждаещ се от доказване по смисъла на чл. 146, ал. 1, т. 4 ГПК. Тези правила уреждат взаимоотношенията между страните относно продажбата на топлинна енергия за битови нужди между ищцовото дружество и всички потребители на топлинна енергия, присъединени към топлоснабдителната мрежа на територията на гр. Перник. В конкретния случай, отношенията то така действащите общи условия се уреждат от специален закон – ЗЕ, поради което редът в ТЗ и ЗЗД, където се изисква писмено приемане на общите условия е неприложим. Поради това договорът се счита сключен при определените от дружеството общи условия от момента, в който потребителят бъде присъединен към топлопреносната мрежа и започне да консумира топлинна енергия от същата.

В настоящия случай между страните не е спорно, че сградата, в която се намира процесният жилищен имот, е присъединена към топлопреносната мрежа.

От представените по делото нотариален акт за продажба № 151 от 02.08.2001 година и извлечение от сметка, ответницата се легитимира като собственик на процесното жилище.

При тези обективни данни, по делото безспорно се установи наличието на облигационна връзка между страните – възникнала по силата на закона, при предварително обявени Общи условия и съществуването на изискуемо задължение в полза на ищеца на посоченото в исковата молба основание.

Не са спорни и обстоятелствата относно реалната доставка на топлинна енергия за исковия период на посочената от ищеца стойност, като ответницата признава сочените обстоятелства така, както са очертани в исковата молба. От представените по делото писмени доказателства (и доколкото липсва спор), се установява, че за процесния период дължимите се суми за главница и лихви са в размер на предявените искове. В случая не се твърди осъществено плащане от страна на ответника, нито се представят доказателства в този смисъл. Предвид изложеното, предявеният иск за главницата се явява основателен и следва да бъде уважен до предявения размер.

Доколкото потребителят не е изпълнил точно в темпорално отношение своята насрещна парична престация, той е изпаднал в забава и дължи обезщетение за причинените на ищеца вреди, в размер на претендираната законна лихва за забава по чл. 86, ал. 1 ЗЗД върху главницата. Съгласно чл. 34 ал. 1 от Общите условия, купувачът е длъжен да заплаща дължимите се суми на доставената топлинна енергия в 30-дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. При неплащане в този срок и на основание чл. 86, вр. чл.

84, ал. 1, изр. 1 ЗЗД длъжникът, в качеството си на потребител, изпада в забава и дължи заплащането на обезщетение в размер на законната лихва, без да е необходимо изрично волеизявление на ищеца в този смисъл. При този извод, основателна е и акцесорната претенция, тъй като задължението за заплащане на сметките е с определен срок и се извършва ежемесечно, като при неизпълнение се дължи законна лихва за забавено плащане.

Изложеното дава основание на настоящия съд да приеме, че предявените иски са основателни и доказани, поради което следва да бъдат уважени в претендирания от ищеца размер.

По разноските:

Съгласно т. 12 от Тълкувателно решение № 4/18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС съдът, който разглежда иска по чл. 422 респ. чл. 415, ал. 1 от ГПК, следва да се произнесе по дължимостта на разноските, направени в заповедното производство като съобразно изхода на спора разпреди отговорността за разноски, както в исковото, така и в заповедното производство.

При този изход от спора на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в тежест на ответника е да заплати сторените от ищцовото дружество разноски в общ размер на 225,00 лева (25,00 лева за държавна такса и 200,00 лева за юрисконсултско възнаграждение) в исковото производство и общо 75,00 лева (държавна такса – 25,00 лева и 50,00 лева - разноски за юрисконсултско възнаграждение) в заповедното производство.

Воден от горното, СЪДЪТ

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 415, ла. 1 ГПК, вр. 79, ал. 1 ЗЗД, вр. чл. 153, ал. 1 ЗЕ и чл. 86, ал. 1 ЗЗД, че **в полза на „ТОПЛОФИКАЦИЯ-ПЕРНИК“ АД, ЕИК 113012360, със седалище и адрес на управление: гр. Перник, ж. к. Мошино, ТЕЦ „Република“ съществува изискуемо вземане** срещу Р. Н. З., ЕГН *****, за сумата в размер на **247,05 лева**, представляваща главница за доставена, ползвана, но незаплатена топлинна енергия за апартамент, находящ се в ***** за периода от 01.05.2021 г. до 30.04.2022 година, ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от депозиране на заявлението на 30.08.2023 г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от **38,98 лева**, представляваща законна лихва върху главницата за периода от 08.07.2021 г. до 04.08.2023 г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 4214/2023 г. на ПРС.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 ГПК Р. Н. З. **да заплати** на „ТОПЛОФИКАЦИЯ-ПЕРНИК“ АД, ЕИК 113012360 сумата от **225,00 лева** - разноски в исковото производство и **75,00 лева** - разноски в заповедното

производство.

РЕШЕНИЕТО може да бъде обжалвано с въззивна жалба пред Окръжен съд Перник в двуседмичен срок от връчването му на страните.

ПРЕПИС от решението да се връчи на страните на осн. чл. 7, ал. 2 ГПК.

Изисканото ч. гр. д. № 4214, по описа за 2023 година на Пернишкия РС да бъде върнато на съответния състав, като към него се приложи и препис от влязлото в сила решение по настоящето дело.

Съдия при Районен съд – Перник: _____